

РЕШЕНИЕ

№ 6158

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2054** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК, вр. с чл. 9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на „ЕС ДЖИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД [населено място] срещу Ревизионен акт № СФД21-РД77-113/03.11.2021 година, потвърден чрез непроизнасяне от страна на Кмет на Столична община.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, необоснованост и недоказаност на обжалвания ревизионен акт. Твърди се, че неправилно е прието, че използването на сградата е започнало преди 2016 година, като в периода от 01.01.2016 година до 31.12.2018 година не е издавано Разрешение за ползване и определянето на данъци за този период, както и за следващия период от 01.01.2019 година до 31.12.2020 година. Твърди се още, че неправилно е определена Такса битови отпадъци, тъй като имотът не е въведен в експлоатация, а наред с това дружеството е подавало Декларация за пряко договаряне на такса битови отпадъци и наред с това са издавани Заповеди за удостоверяване на таксата за битови отпадъци. Иска се отмяна на ревизионния акт и се претендират сторените по делото разноски

В съдебно заседание, жалбоподателят-„ЕС Джи Асет Мениджмънт“ ЕООД редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат Ч., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли ревизионният акт да бъде отменен. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на ревизионния акт развива и в представените по

делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Кмет на Столична община, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Ч. и моли да бъде редуцирано. Съображенията относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № СОА20-РД-15/-16/03-01.01.2020 година на Кмет на Столична [община] М. е преназначен на длъжността- Директор на Дирекция“ Общински приходи, направление“ Финанси и здравеопазване“ считано от 01.01.2020 година .

Със Заповед № СОА20-РД-15-363/08.01.2020 година Кмет на Столична община преназначил Е. К. К. на длъжността- Началник отдел“ Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция“ Общински приходи“ считано от 01.01.2020 година.

Със Заповед № СОА 20-РД-15/08.01.2020 година на Кмет на Столична [община] С. е преназначена на длъжността- главен инспектор по приходите“, Отдел“ Ревизии и събиране на вземания“ считано от 01.01.2020 година.

Със Заповед от 08.01.2020 година на Кмет на Столична [община] Х.- С. е преназначена на длъжността- главен инспектор по приходите в отдел“ Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция“ Общински приходи“ считано от 01.01.2020 година.

Със Заповед № СОА 20-РД-09-1072/15.01.2020 година Кмет на Столична община определил за органи по приходите следните служители от състава на Столична общинска администрация, заемащи изброените длъжности в Дирекция ”Общински приходи“ при Столична община, които извършват производството по установяването, обезпечаването, събирането и контрол по вземанията от местни данъци и местни такси за битови отпадъци и такса за технически услуги, имащи правата и задълженията на административни органи по приходите- Директор на Дирекция” Общински приходи“, Началници на отдели ” Ревизии и събиране на вземания“, главните инспектори в отделите в „Общински приходи , старшите инспектор, инспекторите в отделите“ Общински приходи, главните експерти в отделите на „ общински приходи, старшите експерти и експертите в отделите „ Общински приходи“.

С Разпореждане от 16.01.2020 година Директор на Дирекция“ Общински приходи“ към Столична община определил Е. К. К. на длъжност- Началник отдел“ в отдел“ Ревизии и събиране на вземания към Дирекция“ Общински приходи“ при Столична община да упражнява компетентността по възлагане на ревизии и проверки за установяване на задълженията за местни данъци и такси,

Със Заповед за възлагане на ревизия от 23.04.2021 година Началник отдел“ Ревизии и събиране на вземания“- Е. К. К. възложил да бъде извършена ревизия на“ ЕС ДЖИ АСЕТ Мениджмънт“ ЕООД [населено място], определил състава на ревизиращия екип- М. Б. С. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Н. Ц. Х.- С. на длъжност—главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Данък върху недвижимите имоти 01.01.2016 година-31.12.2020 година, Такса битови отпадъци

01.01.2016 година-31.12.2020 година, срока в който следва да завърши ревизията –3 месеца ,считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на дата 12.05.2021 година.

Със Заповед от 10.08.2021 година органът, възложил ревизията – Е. К. на длъжност-Началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията“ определил нов срок за завършване на ревизията до 12.10.2021 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на пълномощник на ревизирувания субект, На 28.09.2021 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № СФД21-ТД26-1470 година, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на пълномощник на управителя на ревизирувания данъчен субект на 04.10.2022 година.

На 03.11.2021 година, Е. К. К. на длъжност-Началник отдел Ревизионен контрол и М. Б. С. на длъжност- главен инспектор – ръководител на ревизията издали обжалвания РА №СФД21- РД77-113, с който установили задълженията на ревизирувания субект по видове и по периоди.

РА е връчен на 13.11.2021 година на представляващия ревизирувания данъчен субект.

На 24.11.2021 година жалбоподателят депозирал жалба срещу издадения ревизионен акт до Кмет на Столична община, но същият не се е произнесъл с Решение в предвидения от закона срок.

На 15.02.2022 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба срещу издадения РА, мълчаливо потвърден чрез непроизнасяне на Кмет на Столична община.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства , описани в 2 броя папки приложения.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите,поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима ,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна,но по съображения различни от сочените в нея.

Установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред по рагмунт от разпоредбата на чл.4,ла.1 от ЗМДТ.От своя страна,съгласно чл.4,ал.3 от ЗМДТ,в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители.Служителите по ал. 3 се определят със заповед на Кмета на общината. В съответствие с разпоредбата на чл.4,ал.5 от ЗМДТ,кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по [чл. 152, ал. 2](#) от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а ръководителят на звеното за

местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите.

Съгласно чл.110,ал.2 от ДОПК,ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски,а проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице- аргумент от алинея трета на чл.110 от ДОПК/като в правомощията на органа е да избере един от способите за контрол по постъпило искане за прихващане или възстановяване- или ревизия или проверка.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № СФД-21-РД77-113/03.11.20221 година издадено то некопмтени рогани

Още с Определението за насрочване, СЪДЪТ УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ЖАЛБАТА, ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, ЧЕ ЛИЦЕТО Е. К. К. КЪМ ДАТАТА НА ВЪЗЛАГАНЕ НА РЕВИЗИЯТА , КЪМ ДАТИТЕ НА ИЗДАВАНЕ НА ЗАПОВЕДИТЕ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ЗВР И КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА РА Е ЗАЕМАЛ ДЛЪЖНОСТТА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“РЕВИЗИИ И СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ КЪМ СТОЛИЧНА ОБЩИНА И Е ОПРЕДЕЛЕН ЗА ОРГАН, КОЙТО МОЖЕ ДА ВЪЗЛАГА РЕВИЗИИ КЪМ ТАЗИ ДАТА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ КАК Е ОПРЕДЕЛЕН СЪЩИЯТ ДА ИЗДАВА ЗВР НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ В ТОВА ЧИСЛО ПРОТОКОЛ ОТ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ ИЛИ ДРУГ ДОКУМЕНТ,УДОСТОВЕРЯВАЩ, ЧЕ РЕВИЗИЯТА Е ВЪЗЛОЖЕНА НА НЕГО, ЧЕ ЛИЦЕТО М. Б. С. към датите на издаване на ЗВР, РД и РА е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и е била определена за ръководител на ревизията, лицето Н. Ц. Х.- С. към датите на издаване на ЗВР и РД е заемала длъжността- главен инспектор по приходите, НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

По отношение на органа, възложил ревизията- Е. К. К. на длъжност- Началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията“ при СО ответникът по жалбата не представи доказателства за това същият служител към датата на издаване на първата ЗВР и последващите да е определен за такъв и да може да възлага ревизии именно на жалбоподателя. Представена е една обща Заповед, с която му се възлагат правомощия да бъде орган по възлагане, но не и за конкретната ревизия на жалбоподателя. Няма и доказателства, че лицата, включени в състава на ревизиращия екип- М. Б. С. как е определена и как е включена в състава на ревизиращия екип, нито пък има доказателства как същата е определена за ръководител на ревизията/като определянето на ръководител на ревизията не става автоматично, а следва да има изрично посочване за ръководител на ревизията. Няма и доказателства, че лицето, посочено като ръководител на ревизията е определено да бъде такъв, при съобразяване с обстоятелството, че качеството ръководител на ревизията не се получава по силата на закона, а следва да има нарочна Заповед за определяне на

ръководител на ревизията и въз основа на конкурентен подбор/, като лицето определено да бъде ръководител на ревизията получава допълнително възнаграждение за това. Издадените Заповеди за възлагане на ревизия и за изменение на заповеди за възлагане на ревизия, и Ревизионният акт са издадени при изначална липса на материална компетентност на възлагащия орган- Е. К. К., който не е притежавал компетентност да възлага ревизии и да издава ревизионния акт именно на жалбоподателя, както и липсата на доказателства за това как е определен ревизиращият екип и по какъв начин лицата, участващи в него са посочени като такива и още по-малко лицето М. Б. С. да е определена за ръководител на ревизията. Липсата на материална компетентност у органа, възложил ревизията и издател на Ревизионния акт, както и липсата на доказателства за компетентност на лицата, участващи в ревизионното производство, прави издаденият Ревизионен акт нищожен, защото в най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/. Липсата на компетентност у издателите на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предполага обявяването и.

Предвид действащата от 01.01.2021 г. нова разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#), настоящият състав следва да приложи [чл. 173, ал. 2 АПК](#). Визираната разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#) е процесуална и при липсата на преходна разпоредба в [ДОПК](#) следва да намери незабавно приложение спрямо всички висящи спорове. На тази плоскост, в нормата на чл.173,ал.1 от АПК, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. По аргумент от нормата на алинея втора на чл.173 от АПК, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Предвид това административната преписка следва да бъде изпратена на Началник отдел „ Ревизии и събиране на вземания“ при СО- [населено място] за извършване на нова ревизия от компетентни органи.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива ,но преди да бъде определен техният размер следва да бъде обсъдено направеното възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение, направено в последното съдебно заседание от страна на юрисконсулт Д..

Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница,под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение,но ако е доказано като заплатено.Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските. Но производството е по ДОПК и съгласно чл.161 от ДОПК, съдът може и сам да намали размера на възнаграждението на адвоката, дори и да няма направено искане от страните.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна,адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал.В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда

на юрисконсулта (какъвто пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по иски дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. На тази плоскост, съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано.

От своя страна в параграф § 2а. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е посочено, че за нерегистрираните по [Закона за данъка върху добавената стойност](#) адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на [Закона за данъка върху добавената стойност](#).

В конкретния случай, жалбоподателят е представляван от адвокат Ч., като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, заплатено в брой при подписване на договора.

Материалният интерес в размер на 132 861,83 лева и съгласно чл. 8, ал. 1 т. 5 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения при интерес от 100 000 лв. до 1 000 000 лв. - 3530 лв. плюс 1 % за горницата над 100 000 лв.; На тази плоскост минималното възнаграждение на адвоката възлиза на 3858,62. В случая договореното възнаграждение на адвоката е 500 лева и същото не е прекомерно, а много под установения минимум в Наредбата. Настоящият съдебен състав намира, че възнаграждението на адвоката не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано.

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 1433 лева-заплатена държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатски хонорар.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/

безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт № СФД21-РД77-113/03.11.2021 година, потвърден чрез непроизнасяне от страна на Кмет на Столична община, с който са установени задължения на „Ес Джи Асет Мениджмънт“ ЕООД в размер на 132 861,83 лева.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ РЕВИЗИИ И СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ “ ПРИ СТОЛИЧНА ОБЩИНА ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА НОВА РЕВИЗИЯ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПРИ ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА ДА ЗАПЛАТИ НА „ЕС ДЖИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ЕООД ГР. С. СУМАТА ОТ 1433 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК, вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: